

[Kaj Hansen.]

hvem der skal være ombudsmand. Nu har jeg hørt forskellige her tale om de store omkostninger, der er forbundet med det, og den øgede administration osv., og det er jo anslået, at ombudsmandsordningen vil koste ca. 2 mill. kr. Men så bør man da også have den anden side med og spørge: hvor mange millioner kroner kan det ikke komme til at spare forbrugerne for at gennemføre en ordning, som virkelig beskytter forbrugernes interesser?

Hvad Forbrugerklagenævnet angår, synes vi, at det også kunne trænge til at blive tydeliggjort, hvilke repræsentanter der skal sidde her. De udnævnes af handelsministeren, men det var et spørgsmål, om ikke folketinget skulle tage direkte stilling til, hvordan Forbrugerklagenævnet skulle se ud.

Hvad angår lovforslaget om Forbrugerklagenævnet, siges der i § 2:

„Handelsministeren fastsætter regler om, i hvilket omfang klager fra forbrugere vedrørende varer eller arbejds- og tjenesteydelser, der hidrører fra offentlig virksomhed, kan indbringes for nævnet.“

Også dette trænger, synes vi, til en tydeliggørelse, og jeg vil gerne spørge ministeren direkte, hvad denne paragraf betyder. Betyder den f. eks., at klager over DSB og klager over postvæsenet ikke kan indbringes for klagenævnet? Det er jo serviceydelser, som befolkningen får, og som der ved visse lejligheder måske kan være grund til at klage over. Jeg vil gerne høre, om ministeren mener, de skal undrages klagenævnets virksomhed.

Til sidst skal jeg sige, at vi vil medvirke til en gennemførelse af disse lovforslag og håber på, at der kommer mere fra forbrugerkommissionen, som yderligere kan være med til at sikre forbrugernes interesser.

Mølgaard (DR):

Retsforbundets gruppe er positivt indstillet over for de angivne formål med forslagene til love om markedsføring og Forbrugerklagenævnet. Vi vil gerne medvirke til at sikre rimelige markedsføringskonditioner, og vi vil gerne være med til at beskytte forbrugere så effektivt som muligt ved en hurtig og let virkende klageadgang og tilvejebringelse af en hurtig og nem omstødelsesmulighed.

Det forekommer imidlertid i nogen udstrækning tvivlsomt, hvilke fordele markedsføringslovforslaget rummer i forhold til de gældende love. Tilgiftsbestemmelserne i § 6 er nok mere rigoristiske, end forbrugerhensyn egentlig tilsiger.

Fru Dagmar Andreasen har bidraget til et værdifuldt opklaringsarbejde, som må fortsættes i udvalget, ved at anføre nogle eksempler på fortolkningstvivel. Rabatbestemmelserne i § 7 er i hvert fald efter vor opfattelse for vidtgående, og også på denne front har fru Dagmar Andreasen fremsat nogle bemærkninger, som jeg gerne vil tilslutte mig.

Lotteribestemmelserne i § 8: åh ja, jeg skal ikke erklære mig kærlighedsfuld over for lotterier. På den anden side set vil jeg nok stille mig skeptisk an over for, om disse rigoristiske forbudsbestemmelser egentlig er påkrævede. Mon ikke der egentlig efterhånden er blevet åbenhed nok omkring lotterier, varelotterier og den slags metoder til at snøre folk, og mon egentlig dette snøreri er så vidtgående i dag?

Bestemmelserne i kap. 3 om erhvervs-hemmeligheder og tekniske tegninger og navnlig bestemmelserne i kap. 4, der handler om mærkning og emballering forekommer alt for vidtgående i henseende til at begrænse konkurrencen til skade for forbrugere. Kap. 4 forekommer i øvrigt alt for vidtgående i dets bemyndigelser til handelsministeren. Ganske vist kan handelsministeren kun disponere efter forhandlinger med erhvervslivets og forbrugernes organisationer, men i den forbindelse må man sætte et spørgsmålstegn med hensyn til, hvilken garanti der ligger i, at Forbrugerrådet skal høres. Forbrugerrådet er jo en tandløs, politisk glatbarberet organisationsdannelse, der er uden nogen som helst forbrugeropbakning, utvivlsomt som resultat af det politiske styre, man har etableret det til sidste detalje. Dette Forbrugerråd, dette tandløse produkt, er nok værd at tage nærmere i øjesyn, når man i andre sager hæver røsten for at få politikerne til at tage magten i snart sagt alle organer, hvad enten det så er radio eller universitet eller læreanstalter. Man kan egentlig godt efterlyse en fri, selvbåren forbrugerbevægelse med forbrugerne bag sig, sådan som man har etableret det i USA på ganske privat initiativ. Tænk, om vi havde haft en Ralph Nader herhjemme, det havde